

OSVĚNY Z ORATOŘE 3/2020

OBSAH:

Je to Boží dílo	3
Na Majáku trénujeme s Buddym	4
Léto bez hranic	5
Poslání	6
Veletrh sociálních služeb	8
Srí Lanka - putování za čajem a historií	9
Seznamovací opékání párků na Majáku	11
Střípky z Don Boska ve Městě aneb Máme po prázdninách	13
Moje „Čelsí“	15
S Majákem kolem světa za 5 dnů	17
Nový vedoucí	19
Slunce	21
Salesiáni studenti: Na Slovensku si rozšiřujeme obzory	22
Rok s ADMA za námi	28

JE TO BOŽÍ DÍLO

Také naše středisko postihla v minulých měsících koronavirová krize. V této nelehké době jsme bojovali, jak se dalo, s různými omezeními, ať už hygienického nebo provozního charakteru. Součástí opatření byla také práce z domova – tzv. home office.

Situace to byla neobvyklá a po letech to byla práce jiného typu, než jsme byli v přímé činnosti s dětmi zvyklí. Osobně jsem toho času, mimo jiné, využil na prohlížení starých fotek a dokumentů o vzniku střediska a jeho téměř třicetileté cestě časem a prostorem, které jsem se s přestávkami od počátku účastnil.

Vzpomínky na vznik díla v Havířově ožily. Hlavně na ty přátele a dobrodince, kteří nás již opustili, a kteří s nadšením, vírou a láskou středisko budovali. Za všechny chci vzpomenout na našeho duchovního vůdce otce Václava Filipce SDB. Ve svých průpovídkách je tady s námi stále. Pamětníci vzpomenou na jeho poznámku, když nás viděl v kapli či v provozu: *..ty vaše kukadla..* a ženy nazýval *„jitřenkami neviditelného“*. Na pracovních poradách pak vyťukával dlaní do stolu: *..komu se nelení, tomu se zelení..* a připomínal zásadu, která ho držela při životě v komunistických žalářích: *..drž se, Čechu paličatý, a kruhu se nepouštěj, Václave ..* Také jsem vzpomínal na jeho shrnutí nelehké diplomacie, a to i v církevních kruzích, kterou popisoval jako: *..tanec mezi smradlavými vejci..* Tyto všechny „hlášky“ měly jedno společné a ve spojení s pozitivním přístupem našeho „Vaška“ dodávaly radost a naději.

Jedna z „hlášek“ byla určena přímo dílu dona Boska v Havířově, když o něm říkal: *...je to dílo Boží ...* V době před koronavirové i po ní se ukazuje toto jako pravdivé tvrzení.

Kéž to nám žijícím a pokračujícím dělníkům na této vinici vleje, přes propast času, radost a naději do žil.

Pavel Honěk

NA MAJÁKU TRÉNUJEME S BUDDYM

Mým hlavním úkolem na Majáku je ještě více získat děti pro hru stolního tenisu. Snad mám pro to i dobré předpoklady, protože sám stolní tenis hraji závodně v Těrlicku, kde bydlím. Protože ale stolní tenis je komplexní sport, snažím se od počátku vést děti i k ostatním sportům. A přeje nám i počasí, proto využíváme krásného prostředí venkovního hřiště, kde hrajeme fotbal, skáčíme přes švihadlo, děláme kliky, dřepy a tím cvičíme všeobecnou všestrannost, pro stolní tenis tak důležitou. Vnímám, že to děti od začátku naší spolupráce baví.

Samozřejmě hrajeme i stolní tenis, tedy učíme se základy. Jak držet správně pátku, jak udržet poskakující míček na pálce a také první přehozy přes síť. K tomuto účelu nám slouží nový pomocník, který jsem na Maják přinesl. Jmenuje se Buddy.

Je ideálním partnerem pro začínající stolní tenisty. Na jedné straně stolu je postaven Buddy a na druhé straně stolu

mohu vést ruku začínajícího stolního tenisty. Takto může odehrát začínající stolní tenista vysoké procento dobrých míčků na druhou stranu stolu. Výsledkem je celkové urychlení návyku správně prováděných základních úderů, jak forhendovou tak bekhendovou stranou pátky. Již po prvních hodinách v kroužku stolního tenisu jsou vidět pokroky některých dětí. Stolní tenis je ale jeden z nejtěžších sportů vůbec, pro růst stolního tenisty je potřeba odehrát stovky i tisíce míčků. Na Majáku pro to podmínky máme, tak se mi snad podaří naučit tomuto sportu několik méně či více nadaných dětí.

Tonda

LÉTO BEZ HRANIC

Letní prázdniny se nesly v duchu příměstských táborů, a jelikož jsem se zúčastnila všech na pobočce ve městě, tak mám na co vzpomínat. Hlavně na to, jak jsme si to společně užili. I když nám koronavirová situace stěžovala podmínky cestování, tak jsme to společně zvládli. Malým pravidlem o prázdninách se stalo to, že kromě toho, že jsme se ptali, jestli děti mají svačinky a pití, tak také jestli mají ROUŠKU! Samozřejmě se vždy jednohlasně ozvalo: „ANO, máme!“ Ovšem před nástupem do vlaku stejně někomu chyběla, ale na to jsme my vedoucí byli připraveni zásobou roušek v batohu. Děti ovšem braly tuto situaci velmi sportovně a dělaly si legraci při cestě např. do brněnské ZOO, že koronavirus v Suchdolu nad Odrou vystupuje a oni si tak mohou roušku odložit a volně dýchat. I přes tuto malou překážku jsme si tábory náramně užili.

Po většinu dnů letních prázdnin nám počasí přálo a bylo sluníčko, ale na táboře Týden bez hranic nám první tři dny pršelo. Naštěstí se objevila možnost náhradního programu v E-motion parku Ostrava, kde nám vyšli vstříc a otevřeli jen pro nás. Jedná se o největší

halu s elektro-motokárami v ČR. V ten den nás tady mile přivítali, dětem se vyplnily registrace a dostaly vlastní kukly, které jim zůstanou pro další návštěvy E-motion parku. Někteří, včetně mě, v tento den překonali svůj strach z rychlé jízdy a náramně jsme si to užili a překonali své hranice. Podobné aktivity nás čekaly i po zbytek týdne, během kterého jsme překonali strach z výšek v lanovém bludišti Opičárna v Ostravici. Také jsme se projeli na bobové dráze a na tubingu v Resortu Hrubá voda, zaskákali si na trampolínách v Ridera jump aréně a vyzkoušeli skok ze tří metrů. Týden jsme zakončili parádní grilovačkou na zahradě a projeli se po zahradě na motorce.

A teď nás čeká další školní rok plný nových kroužků a aktivit a také nových dětí, na které se moc těším. ☺

Lucie Folwarczná

POSLÁNÍ

Jednoho krásného, pozdně letního slunečného dne si tak sedím na lavičce v zoologické zahradě. Už ani nevím jak dlouho (snad hodinu) pozoruji procesí lidí proudících kolem – jednotlivci, celé rodiny, tatínkové a maminky tlačící kočárky se svými ratolestmi, učitelky s dětskými výpravami, starší babička ruku v ruce s dědečkem...

Pozoruji a přitom mne napadá, kolik lidí z tohoto mumraje má ponětí o skutečném poslání zoologických zahrad, krom restaurací a stánků s občerstvením, prodeje suvenýrů, všech roztodivných prolézaček a hlazení koziček v dětské zoo. Ne, opravdu nemám nic proti těmto pozitivům, určitě do zoo taky patří, ostatně sám je také využívám, nicméně to pravé poslání dnešních moderních zoologických zahrad mimo představení jednotlivých druhů živočichů široké veřejnosti spočívá především v podpoře zájmu o ochranu divokých kriticky ohrožených druhů živočichů a přírodních biotopů, v nichž žijí kdekoli na světě. V kontrolovaných a chráněných podmínkách zoologických zahrad budovat chovné skupiny těchto ohrožených živočichů s následnou reintrodukcí (navrácení zpět do přírody). Na

základě biologických studií těchto druhů získávat informace a srovnávat vědecké údaje, jež pomohou při následné ochraně v jejich přirozeném prostředí. Vzdělávat a poukazovat na současnou situaci volně žijících živočichů. Ohrožení velkého procenta těchto živočichů je tak vážné a jejich budoucnost natolik chmurná, že člověk potřebuje neustále mít na očích tento neutěšený stav – a k tomuto účelu slouží neobyčejně důležité instituce, jako jsou zoologické zahrady.

Tento fakt bychom si měli uvědomit, pokud chceme, abychom uchovali veškerou rozmanitost přírody a v ní žijících živočichů pro příští generace.

Pavel Toman

VELETRH POSKYTOVATELŮ SOCIÁLNÍCH SLUŽEB

Dne 10. 9. 2020 se v Havířově na náměstí Republiky uskutečnil Veletrh poskytovatelů sociálních služeb, kde naše děvčata přispěla vystoupením jak moderním, tak romským tancem. Z důvodu pandemie, kdy bylo středisko Maják zavřeno a děvčata nemohla docházet do kroužku, snížil se počet vystupujících děvčat. Vzhledem ke zlepšení opatření v souvislosti s pandemií koronaviru, se nám podařilo domluvit alespoň s několika děvčaty, která přispěla svým vystoupením ke zpestření programu.

Díky pozvání magistrátu, mohla naše děvčata konečně ukázat svůj taneční talent. Děvčata své tance nacvičovala už během letních prázdnin ve středisku Maják. Publikum zaujala děvčata romským tancem, temperamentem i kostýmy. Od publika tak získala velký potlesk. Děvčata přišel podpořit i náš pan ředitel. Po vystoupení se také mohla děvčata podívat do různých stánků, kde si mohla zasoutěžit, pohladit vodící psy a také nakoupit různé výrobky od klientů sociálních služeb. Všichni vystupující byli odměněni za svá vystoupení pěknými cenami od Magistrátu města Havířova.

Nikola a Jana

SRI LANKA – PUTOVÁNÍ ZA ČAJEM A HISTORIÍ.

Máte-li zájem se v čase vrátit o několik let zpátky, tak doporučuji navštívit Srí Lanku. Mé putování napříč celým ostrovem začalo v hlavním městě Colombo. Měl jsem zájem se projet ve vlaku s otevřenými dveřmi a poznávat dávnou historii této země. Zažil jsem nekonečné čekání na vlak a neskutečnou jízdu tuk-tukem v serpentýnách ceylonských čajových plantáží. Mé putování se neobešlo bez návštěvy chrámů v Kandy a také starobylých stup v královském městě Anuradhapury. Vydal jsem se do města Dambula, kde jsem díky své práci s mnichy v chrámu mohl sdílet rituály modliteb a poznat podstatu buddhismu. Krásný byl pohled na okolní krajinu ze skály Sigiriya. Potápěl jsem se do korálových zahrad s želvami v kouzelné Hikkaduvě. Projel na kole část horských plání Srí Lanské buše. Ochutnal jsem místní speciality vařené na ohni místními lidmi převážně v Hattnu a pod Adamovou horou. Popovídal jsem si u pravého ceylonského čaje v NuwaraEliyi s místním majitelem továrny na zpracování čaje.

Cestoval jsem a objevoval ta nejhezčí místa za pomoci místních lidí a bez pomoci cestovní kanceláře. Sdílel jsem nekonečné množství

českých skupin a pomáhal s navigací. V Mataře jsem sklízel na plantáži místní skořici a za odměnu v chatrči také přespál. V Galle nasedl v brzkých ranních hodinách na člun a spolu s rybáři byl účastníkem lovu tuňáků a létajících ryb. V Tangalle jsem

v Indickém oceánu sledoval pohyb velryb a delfínů. V Národním parku Yala jsem měl možnost sledovat divokou zvěř ve volné přírodě. V Haputale navštívil místní sirotčinec slonů a pomáhal s jejich krmením. V Polonnaruvě jsem navštívil starověké město, které bylo po celá tři staletí centrem sinhálského království.

A proč jsem se vydal právě na Srí Lanku? Zde máte mou odpověď: Srí Lanka je exotický tropický ráj s neuvěřitelně rozmanitou přírodou i kulturou. Srí Lanku je možné vnímat jako ostrov čajovníkových plantáží, volně žijícími slony a kořením. Srí Lanka leží v Indickém oceánu a je obklopená písčnými plážemi a korálovými útesy. Na Srí Lance najdete tropický prales, skalní kresby i chrámy ztracené v džungli. Objevíte na ní královská města i posvátná místa buddhistů a hinduistů.

Podstatnou část mé cesty jsem trávil u místních rodin a necelý měsíc prožíval jejich skromný život spolu s nimi. Cestování zdar!

David

SEZNAMOVACÍ OPÉKÁNÍ PÁRKŮ NA MAJÁKU

V září 2020 nastoupili na pobočku Maják noví kolegové: Antonín Schneeberger (Tonda), Alžběta Pavlásková (Bětka) a externí kolegyně Mirka Kováčová. Jak je nejlépe seznámit s ostatními kolegy, dětmi a prací na pobočce? Kolektivní seznamovací akcí!

Proto jsme na zahradě pobočky Maják uspořádali opékání párků, které bylo nejen pro nové kolegy, ale i pro všechny děti, které mají chuť trávit svůj volný čas s námi a v kroužcích, které jsme pro ně na tento školní rok připravili.

Kromě opékání voňavých buřtů se také hrálo na kytaru, sportovalo a vzpomínalo na prázdniny.

Bylo prima, že se akce zúčastnili nejen všichni „dospěláci“ z Majáku a menší děti, ale přišli i ti starší, kteří si také s chutí dali buřty a občas zahráli i na kytaru.

Po této zkušenosti budeme určitě pořádat i další hromadné akce na zahradě – utužuje to kolektiv a usnadňuje nám to získat si důvěru a kamarádský vztah s dětmi.

Patřím mezi ty nově příchozí a za sebe můžu říci, že to byl báječný nápad. Akce byla v týdnu, kdy začínaly kroužky, byla jsem občas nejistá a rozpačitá – nikdy nevíte, jak bude „nováček“ přijat. S kolegy jsme si „padli do oka“ již první den, ale šlo o to, najít si cestičku k dětem. Na opékání párků jsem se pobavila, zasmála a věřím, že i „prolomila ledy“. Díky tomu se těším na další dny strávené na Majáku a na podobné akce.

Bětka

STŘÍPKY Z DON BOSKA VE MĚSTĚ, ANEB MÁME PO PRÁZDNIČNÍCH

Jak jsme odzkoušeli 3D tiskárnu

Jak už jsme v minulých Ozvěnách psali, podařilo se nám pořídit do střediska 3D tiskárnu. Tu jsme zdárně postavili a teď ji bylo třeba pořádně otestovat. A tak jsme v měsíci červnu tiskli jako diví. Každé úterý a čtvrtek měly děti možnost přijít, vytvořit si v programu TINKERCAD jednoduchou klíčenku, nebo přívěsek. Ti co to nezvládli sami, těm pomohl ochotný vedoucí. A tak se tvořila srdíčka, smajlíci, dopravní prostředky, nápisy, zvířátka a spousta dalších věcí. No, popravdě, tiskárna se nezastavila, a tak zatěžkávací zkoušku zvládla. Teď už se jen můžeme těšit na školní rok, kdy rozjedeme kroužek a něco nového zase děti naučíme. Tady je pár ukázek...

Jak bylo na táborech.

Bylo rozhodnuto, tábory budou. Tak to jsme měli radost, že se všech osm turnusů může uskutečnit. Každý turnus byl totiž naplněný dětmi až po jeho okraj. Na každém táboře byl připraven skvělý program, který každoročně již řadu let děti na naše tábory láká. Co jsme vše zažili. Nebudu vypisovat vše, ale určitě můžeme zmínit návštěvu VIDA parku a Špilberku v Brně, lanová centra Opičárna a Tazanie, Moravský kras, všemožné koupání v aquaparcích a jezerech, junior paintball, spaní pod stany s nočními stezkami odvahy, únikovka

Ztracená mumie, zvířecí ranč a ZOO, zábavní parky v Hrubé Vodě, Tošovicích a na Skalce, také nesměly chybět trampolíny a laser game, nebo motokáry. Hlavně jsme si to vše parádně užili bez větších úrazů a s úsměvem na tváři. Prázdniny nám skončily a my se zase uvidíme za rok na ještě lepších táborech.

Nový školní rok je tady

Prázdniny jsou fuč. Je 7. září a středisko opět otevírá své dveře. Letošní začátek byl trochu složitější, protože pobočku ve městě čekala velká výměna oken. A tak jsme měli otevřeno jen první týden. Ale ten byl našlapaný každodenními aktivitami. V pondělí nás čekala zábavná haluz hra „Pyramida štěstí“, ve které šlo o to, mít dostatek štěstí v jednoduchých hrách (kámen-nůžky, vytáhni si delší sirku, hod kostkou šestku... atd.) a dostat se na vrchol pyramidy. V úterý nás čekala výzva v podobě „Yes (wo)man challenge“. Ten, kdo zvládl více ztřeštěných úkolů, ten se stal vítězem. Ve středu jsme si zahráli na „Pytláky“ a snažili se ulovit a výhodně prodat běžná i chráněná zvířata. Za utržené boskáče si děti mohly koupit něco v Bosko obchodě. Čtvrtek se nesl v duchu turnajů v Just Dance a Beat Saber. Závěrečným pátečním bonbonkem byla grilovačka se soutěžemi, za které mohly děti získat střediskové poukázky, které mohou využít na střediskových akcích. No

a 14.-28.9. jsme měli zavřeno, protože probíhala výměna oken. To už je však za námi a kroužky, víkendovky, turnaje, akcíčky a soutěže se ve středisku rozjely v plném proudu, dokud nás tedy kvůli koruně nezavřou ☺. Nezavřou!!

Jirka

MOJE „ČELSI“

Milí čtenáři, dneska vám budu psát o mém milovaném zvířátku, které jsem si nedávno pořídila. Je to králíček ☺. Vlastně králíčí holčička. Proč jsem se vůbec rozhodla koupit si zrovna malého zakrslého králíčka? Nechtěla jsem být pořád sama doma. Tak jsem se rozhodla, že si koupím zvířátko. Po dalším přemýšlení jsem se rozhodla pro králíčka. Hledala jsem na webových stránkách a nic. Nenašla jsem to, co jsem chtěla. Nakonec jsem vyhledala na facebooku stránku s králíčky.

Pak jsem viděla fotky, kde byli malíci králíci, kteří se teprve narodili, a paní mi odpověděla, že si mohu vybrat ze tří králíčků. První králíček byl bílohnědý, druhý byl černobílý a třetí byl hnědočerný. Po poradě s přítelem jsem si vybrala hnědočerného. Paní mi odepsala, že bych si králíčka mohla převzít, ale až za měsíc, protože je moc malý a nesmí od matky dříve než ve třech měsících. A tak jsem čekala celý měsíc. Nakonec nadešel můj čas a já si pro králíčí slečnu jela do Ostravy. (Doputovala sem až z Kutné Hory.) Jak jsem ji poprvé uviděla, byla hrozně roztomilá a já z toho měla velkou radost. Koupili jsme jí potřebné věci už měsíc dopředu, ať se má jak v bavlnce. První den u nás doma se strašně bála a byla schovaná celý den v domečku. Měli jsme zatím čas jí vymyslet nějaké krásné jméno. Přítel přišel s nápadem dát jí speciální jméno po fotbalovém týmu Chelsea (čti Čelsí). Tak jsme jí tak začali říkat, až si na jméno zvykla. Až po týdnu Čelsí začala chodit z klece ven a koukala se po blízkém okolí a pak po celém bytě. Rychle se s námi spřátelila. Povím vám každodenní rituál, co máme s Čelsí. Když se ráno vzbudím, tak jdu k Čelsí a popřeji krásné ráno a pustím ji z klece. Pak jdu směrem do kuchyně a Čelsí mě následuje k ledniče, už se těší na snídani. Ta snídaně většinou zahrnuje mrkev se salátem plus kousek ovoce (většinou miluje borůvky nebo banán). Během toho, co si Čelsí pochutnává na svých dobrotách, nasnídám se i já. Až dosnídáme, jdu si přečíst pár věcí na notebook a Čelsí jde za mnou si sednout na sedačku a pomazlit se. Nechá se mazlit třeba celou hodinu. Má ráda hlazení po hlavičce a na líčkách. Také vám popíšu, jak Čelsí ve skutečnosti vypadá. Před nedávnem se vybarvila do hnědozrzavé lehce špinavě černé barvy. Moc lidí se mě ptá, co je to za králíčka a jestli má vážně takovou krásnou barvu srsti. Tak mi to vždycky strašně moc polichotí. Jsme moc rádi, že králíčka máme. Pro další zájemce o chov domácího mazlíčka doporučujeme nekupovat králíčka ve zverimexu, jelikož tam nevíte, co je to za rasu a jaký má ten králíček životní příběh. Věřím, že naší Čelsí uděláme životní příběh co nejradostnější.

Barča

S MAJÁKEM KOLEM SVĚTA ZA 5 DNŮ

Během letních prázdnin se konalo na pobočce Maják mnoho pěkných táborů s hojnou účastí dětí. Jedním z nich byl také tábor Cesta kolem světa. Táborovní účastníci byli při něm rozděleni do průzkumných týmů, které se ze dne na den bez problémů přesouvaly z jednoho kontinentu na druhý. V každém světadílu na ně čekalo množství dobrodružných úkolů a zábavných soutěží. Například v Evropě průzkumníci stavěli Eiffelovu věž a luštili šifrované písmo, v Americe lovili bobry a stříleli z indiánských luků, v Austrálii procházeli skrz pouště, lovili perly mezi korálovými útesy, kolem kterých kroužili draví žraloci ..., a kromě toho ještě mnoho dalších příhod zažili. Každopádně si všichni užili plavbu na obrovské námořní lodi přes širý oceán, třebaže některým to možná mohlo připadat, že plují na malé nafukovací loďce někde přes přehradu. A taktéž velmi příjemné bylo koupání v asijském veletoku Lu-Čina, který se prodírá přes divukrásné a deštnými pralesy zarostlé Me-an-dry.

Na závěr měli cestovatelé opravdu velké štěstí a takřka náhodou objevili skrytý poklad Marca Pola, který se nacházel přibližně na pomezí Asie, Afriky a zahrady Majáku 😊.

Bobr

NOVÝ VEDOUČÍ

Když se řekne nový vedoucí, většině lidí, kteří někde pracují jako zaměstnanci, se zjeví chlupy. V hlavě začne naskakovat spousta myšlenek, jedna horší než druhá. Ale pojďme to vzít hezky od začátku.

Koncem školního roku jsem se ocitl na rozcestí. Rozcestí, které by mělo zásadně ovlivnit můj život na několik dalších let. Abyste chápali, bylo to období, kdy jsem se rozhodl změnit zaměstnání. První cesta byla zahalena tajemstvím a otazníky. Vedla do zaměstnání, ve kterých se jistě nepracuje s dětmi, ba naopak pracuje se buďto s dospělými, anebo s věcmi, či materiálem. Druhá cesta nebyla až tolik tajemná. Vedla zpátky do středu volného času, zpátky za dětmi a jejich kroužky. Před pěti lety jsem sice již ve středu pracoval, jako pedagog volného času, ale teď se jednalo o vedoucí pozici na pobočce, se kterou jsem neměl nejmenší zkušenosti. Možná se to někomu z Vás zdá jako jednoduché rozhodnutí, ale pro mne opravdu nebylo.

Musel jsem si ve dvaceti čtyřech letech ujasnit, co je pro mne v životě podstatnější a co mám více rád. Jenže ruku na srdce, tohle většina z nás zjistí s jistotou až v mnohem pozdějším věku.

Zkusil jsem tedy nejružnější metody jak zjistit, kdo vlastně jsem a co je pro mne v této části života to pravé ořechové. Dlouze jsem přemýšlel, radil se s kamarády, rodinou, trávil čas o samotě v přírodě, apod. Každá z těchto metod mi přinesla ještě větší chaos v hlavě a vrátila mne zase zpět na rozcestí. Jednoho dne jsem však stál v obchodě ve frontě u pokladny a slyšel jsem před sebou dva kamarády v mém věku, kteří se spolu bavili o tom, jak se měli včera na noční směně. Tento rozhovor jako by mi prostupoval celým tělem. Mluvili o té práci s takovým znechucením, že jsem si uvědomil, že na práci s dětmi je něco tak krásného, co nezažije každý. Ano, na jednu stranu je práce s dětmi možná unavující, stresující, a jak se říká, člověk je „jednou nohou v kriminále“. Na druhou stranu mi v té chvíli došlo, jak moc je práce s dětmi důležitá a jak moc mne osobně naplňuje.

V ten jeden moment jsem zjistil, že práce u pásové výroby na směny pro mne prostě není. Uvědomil jsem si, jak dobrý pocit mám vždy, když se děti něco nového naučí, když se mi podaří je rozesmát nebo když se do střediska neustále vracejí a tráví zde volný čas raději, než aby se někde venku poflakovali s cigaretou.

Rozhodl jsem se tedy přijmout výzvu stát se novým vedoucím na pobočce Město. Vybral jsem si cestu, která mne mnohem více naplňuje, která mi přináší potěšení, i když je někdy trnitá a klikatá. Mým kolegům se naštěstí po zjištění, kdo bude vedoucí, chlupy nezjezily. Společně jsme tedy vytvořili tým, který je připraven v novém školním roce zajistit pro děti a mládež spousty aktivit, akcí a zážitků, na které někteří z nich možná budou vzpomínat i několik let. A to je pro nás jedna z nejhezčích odměn, kterou může člověk dostat. Svého rozhodnutí tedy nelituji a přál bych všem lidem na světě, aby v sobě našli sebe samotné, jako se to podařilo i mě.

Tomáš

SLUNCE

Již pár let se ve svém volném čase zabývám čtením a psaním poezie. Kdysi jsem poezii psávala opravdu často, ale v těchto dnech se jí věnuji spíše sporadicky. Tato báseň byla sice napsána v letošním roce v únoru, ale stále se mi jeví jako aktuální.

Základem básně je Slunce, avšak každý si pod tímto pojmem může představit něco, co je jemu samotnému blízké.

Slunce

Občas nás doprovází tma i květy v poli,
tma - která se při východu slunce promění v den,
až na světle chápeme, jak moc nás vlastně bolí
položená dlaň na horkou zem.

Kdybychom slunci řekli, ať už nikdy nesvítí,
poslechlo by nás či snad ne?
Požádalo by slunce o radu své oblíbené kvítí,
protože kvítí cítí bolest, ale samotná bolest necítí je?

Slunce nám rozdává smích,
ono nás i dokonce hřeje.
Představuje se nám v mnoha sériích,
též v krásných i smutných částech děje.

A tak hřeje ostatní včetně tebe.
Avšak nezbývá mu nic - jen rozdávat naději,
též dává život všem kromě sebe,
protože čeká, že mu lásku svět sám nadělí.

Vendula Rojíčková

SALESIÁNI STUDENTI: NA SLOVENSKU SI ROZŠÍŘUJEME OBZORY

23. 8. 2020, převzato se svolením z www.sdb.cz

Mladí salesiáni bratrance Hoňkovi, kteří studují v Žilině, přijeli na prázdniny do salesiánského domu v Brně-Žabovřeskách. V rozhovoru jsme se jich ptali na jejich salesiánskou cestu, jaká jsou studia na Slovensku, jaké jsou rozdíly mezi českou a slovenskou provincií, a nakonec jak prožili prázdniny.

Dominik Honěk pochází z Havířova, má 29 let, v roce 2018 složil první sliby a v současnosti studuje filozofii a sociální práci v Žilině.

Jakub Honěk pochází z Hradce nad Moravicí, malého města u Opavy, má 28 let, v roce 2019 složil první sliby a v současnosti studuje filozofii v Žilině.

Kubo, pověz mi něco o cestě, kterou se vydá člověk, který se rozhodne stát se salesiánem?

Ta cesta má několik etap. Po prvním zájmu a sblížení se salesiány, když člověk začne přemýšlet nad tím, že by šel k salesiánům a dochází na různé salesiánské akce, je v přímém kontaktu s některými

českými salesiány, tak potom první formální stádium je ve Zlíně, takzvaný přednoviciát.

Po něm následuje cesta do noviciátu na Slovensko do Popradu. Tam se odehrává stěžejní část rozlišování povolání. Mají to všechny řády, je to intenzivní, duchovně nabitý rok, ve kterém má člověk přijít na to, jestli je opravdu Bohem povoláný, aby žil řeholním životem, v našem případě salesiánským. Má zjistit, jestli je k tomuto životu opravdu voláný, nebo jestli si to jen namlouvá.

Po skončení noviciátu se skládají první řeholní sliby, zatím časné a následuje takzvaný ponoviciát, který zahrnuje studium filozofie v Žilině. Noviciát i ponoviciát je na Slovensku, protože v Česku je málo mladých salesiánů. Je lepší, aby mladí kluci, kteří přemýšlí o cestě salesiána, tvořili určité společenství. Není v tom každý sám, ale je nás tam více, třeba i z různých národů, tvoříme partu a prožíváme podobné věci podobným způsobem.

Dominiku, ty jsi byl jeden rok v noviciátu v Popradu a skončil jsi tam před dvěma lety. Na rozdíl od Jakuba studuješ kromě filozofie ještě sociální práci. Proč to tak je?

Protože naši spolubratři v Žilině učili sociální práci na vysoké škole, byla vize, že by pro salesiány studenty bylo dobré absolvovat několik předmětů a mít jak bakaláře ze sociální práce, tak i křesťanskou filozofii, kterou studují všichni spolubratři po celé Evropě, je to předstupeň před teologií. Takto bylo možné studovat a já jsem poslední, který tato studia sociologie absolvuje.

Kubo, za pár dnů se vracíš na Slovensko. Co tě čeká, ať už v krátkodobém nebo dlouhodobém výhledu?

Čeká mě ještě rok studia filozofie v Žilině, bude to zase takový studijní rok. Potom bych měl být na asistenci v některém z českých salesiánských domů. Jestli to bude Brno nebo nějaké jiné místo, to mi bude teprve sděleno. Měl bych mít dva roky pauzu od studia a věnovat se typické salesiánské práci. Když dá Pán a budu dále kráčet cestou salesiánského povolání, tak budou následovat čtyři roky studia teologie, pravděpodobně v Itálii v Turíně, a už v průběhu tohoto studia bych měl skládat věčné sliby.

Dominiku, máš tu cestu podobnou, nebo je u tebe něco jinak?

U mě se to všechno liší jen délkou počátečního studia. Takže budu s Kubou ještě rok v Žilině, a zatímco on skončí absolutoriem křesťanské filozofie, tak já dělám všechny kroky pro to, abych dodělal absolutorium filozofie, a navíc i bakaláře ze sociální práce. Potom už to budeme mít stejně. Jenom italština mi zatím moc nejde, tak snad se do toho dostanu.

Kubo, jaký rozdíl vnímáš mezi formací na Slovensku a v Česku? Jaké to má výhody nebo nevýhody?

Výhodou je určitě rozšíření obzorů, poznání spousty nových lidí, nové kultury a svým způsobem i cizí země, i když je nám Slovensko blízké. Myslím, že je to velkým obohacením, i když jsme si Češi a Slováci podobní, tak přece jen jsme v některých věcech jiní. Velkým obohacením také je, že v noviciátu a ponoviciátu jsou i lidé z jiných národů. Byli tam s námi spolubratři z Ruska, Ukrajiny nebo Běloruska. To jsou další jiné kultury, trochu podobné, říkáme tomu naše slovanské národy, ale přece jen trochu jiné. Dost nás to obohacuje a činí citlivými na přijímání ostatních, vidění odlišností, vycházení si vstříc, porozumění druhým.

Samozřejmě to nese i nevýhody. Takovou největší za sebe vidím, že to trochu oslabí kontakt s tím domovským, českým. Když jsem nastoupil na salesiánskou cestu, v mém případě to bylo sedm měsíců ve Zlíně a pak jsem šel na Slovensko, kde jsem už dva roky. Kdyby nebylo prázdninového dvouměsíčního pobytu v Brně, tak bych skoro celý čas strávil na Slovensku. Není to špatně, ale začínám vnímat, že znám více slovenských salesiánů než českých a jsem více spojený s tou slovenskou realitou, než s tou českou. I ta mentalita a způsob práce s mládeží je jiný. Je to trochu nevýhoda, že se oslabí kořeny k domovu, vazby, styl práce a komunikace.

Dominiku, doplnil bys k tomu něco?

Mně je Slovensko určitým způsobem blízké, protože z mamčině strany jsem Slovák. Rozhodně s Kubou souhlasím, že je to veliké rozšiřování pole působnosti. Kdy jindy bych byl se spolubratrem, který žije šest tisíc kilometrů vzdušnou čarou, devět časových pásem daleko a jede se k němu tři dny minimálně. Je to spolubratr z Ruska ze

slovenské misie v Aldaně a Jakutsku. Moje zkušenost, kterou dělám na Slovensku, je více misijní, než bych čekal.

Různými způsoby vnímám, že v české a slovenské provincii máme v komunitách rozdílné míry pro vstřícnost a dobrosrdečnost, když k nám přijde někdo zvenčí. Toto je jedna z věcí, se kterou se sám v sobě peru. Co všechno je správné, co všechno je řeholní, na co poukazují svým vlastním životem, co ze mě vyzařuje. Například když někdo přijde na Slovensku do komunity, tak mu nabídnu kávu, koláč, a když někdo přijde do Brna, kde teď jsem, tak se zeptám, jestli řídí a nabídnu mu třeba pivo. To je jeden z rozdílů, který ale vychází i z naší české mentality.

Kubo, strávili jste dvouměsíční prázdniny v Česku. Jaké byly?

*Dovolená
brněnské salesiánské
komunity v Krkonoších*

Původní plán byl, že oba pojedeme na prázdniny do Itálie, protože nás čeká, dá-li Pán, studium v Turíně. Také proto, že to je cizí země,

jiná mentalita, a hlavně kvůli italštině. Posílají se tam salesiáni studenti na příměstské tábory do některého ze salesiánských domů, kde je plno mladých. Dělali bychom tam jednoho z animátorů, kteří pomáhají s programem.

To ale kvůli covid-19 padlo. Byli jsme chvíli v nejistotě, kde budeme přes prázdniny. Nakonec nadřazení rozhodli, že pojedeme do Brna. Každý salesiánský student má nějakou českou domovskou komunitu, kam se vrací ze zahraničních studií. Mně i Dominikovi bylo přiděleno Brno-Žabovřesky.

Jsem za to velmi rád, že jsem mohl být dva měsíce v Brně. Byla to pro mě příjemná změna i díky tomu, že slovenská mentalita a realie jsou trochu jiné, než ty české. Jsem tam velmi spokojený, ale je fajn udržovat si kontakt s českým prostředím, zase mě to vzpružilo. Je dobré, že po roce v Žilině, kde se největší důraz klade na studium, jsem mohl být také na táboře s mladými, což je to nejtypičtější salesiánské.

Dominiku, teď jsme s brněnskou komunitou byli na dovolené v Krkonoších. Ty jsi s brněnskou komunitou strávil už více času. Jaká je?

Když jsem přišel do Brna poprvé před rokem a půl na vánoční prázdniny, tak jsem si velmi všiml, že v místní komunitě nebyly rozdíly mezi spolubratry. O každého je postaráno, pečováno. Myslím, i když je to klišé, že představený je v Brně první mezi rovnými. Rozhodně jsem si nevšiml ze strany spolubratří jakéhokoliv povyšování ani ničeho podobného. Velmi dobře mě přijali jako spolubratra, i když jsem měl za sebou asi jen tři měsíce salesiánského života.

Také jsem si všiml, že brněnská komunita má pro mě takový formační ráz. Bratři se spolu chtějí scházet, chtějí být s Pánem Bohem na společných modlitbách. Velmi mě překvapilo, že to, co zažíváme ve formaci, na co je kladen důraz, jako je společná modlitba, společné chvíle, jsem zažil i tady přes prázdniny, a ještě intenzivněji přes tyto druhé prázdniny, kdy jsem tu mohl být.

Vypadalo to, že tábory nebudou a nebylo jasné, co se všechno stane kvůli covid-19, ale žádné utíkání pryč nenastalo. Když salesián chce, tak má možnost být v komunitě s bratřími. To pro mě byl impulz, který jsem kdysi dávno mohl prožít, a komunita spolubratří mě opravdu nadchla. Řekl jsem si, že komunitní život má velký smysl. To, že jsem to tady našel před dvěma roky a můžu to stále prožívat i přes prázdninový program, přes všechny tábory, je pro mě velmi obohacující a stále oslovující.

Kubo, jaký jsi měl největší zážitek letošních prázdnin a této dovolené?

Mým největším zážitkem z dovolené byla včerejší pivní stezka. Šli jsme třicet kilometrů přes Krkonoše, obešli čtyři pivovary, dali si pět piv a vyšli jsme na Sněžku. Super bylo, že jsme to šli společně jako

komunita, i když ne úplně všichni, protože všichni by to neušli. Byla to dobrá akce, dali jsme si do těla.

Největším zážitkem prázdnin bylo Česko. Báł jsem se nového místa, nových lidí, protože jsem neznal moc mladých ani lidí v komunitě, ale cítil jsem se přijatý a sedlo mi

to hned od začátku. Další silný moment byl, když jsem po deseti letech sednul do auta za volant. Potom bylo zajímavé, když jsme dva týdny tahali internetové kabely po domě. A i mediální tábor byl dobrý, práce s mládeží a médii.

Dominiku, co byl tvůj největší zážitek letošních prázdnin a této dovolené?

Poprvé jsem byl na táboře s dětmi, které měly mezi sedmi a desíti roky. S touto věkovou kategorií jsem nikdy nebyl moc v kontaktu, ani ve skautu, ani u salesiánů, ani doma v rodině. Vždycky jsem mezi dětmi z prvního stupně tápal a teď mi byla dána možnost být s nimi. Báł jsem se toho, ale nakonec jsem byl velmi nadšený a více jsem si zkonkrétnil tuto věkovou kategorii. Velmi mě to oslovilo v tom, že je možné všechny pro něco nadchnout. Když se leknou, tak se leknou všichni. To, když všichni křičí „Joooo!“, nebo všichni křičí „Neeee!“ a „Aaaaa! Co se dějee?!“ Nebo se s radostí za něčím rozeběhnou. V tomto jsem se obrovsky posunul a otevřely se mi oči.

Na dovolené si pamatuji rozlišování mezi plurálem majestatikem a já osobně chci. Myslím, že to pro mě byla velmi dobrá zkušenost a rozhodně už vím, že je důležité odlišovat vědeckou práci od konkrétního života – to se stalo hláškou této dovolené. Zasvěcení pochopí.

Libor Všetula

ROK S ADMA ZA NÁMI

„Důvěřujte Panně Marii a uvidíte, co jsou to zázraky.“ Tento citát Don Bosko často používal. „Salesiánská rodina vždy začíná u Panny Marie. Přeji vám každodenní cestu víry s Matkou Ježíšovou i vaší,“ popřál Ioni našemu snažení ohledně ADMA osobně P. Václav Klement SDB.

24. 9. 2020 uplynul rok předepsané přípravy jako podmínky na kanonické ustanovení místní skupiny ADMA – Sdružení Panny Marie Pomocnice. Jak víme z historie a tradice salesiánského díla v Havířově, neformálně sdružení PMP existuje kolem díla v Havířově už několik desetiletí. Na konci roku 2003 to začal Vašek Filipec SDB, jehož 101 let od narození jsme si v teď 8. 9. 2020 opět připomněli. Centrem sdružení PMP je kaple PMP v Havířově - Městě, přilepená k Církevnímu středisku volného času sv. Jana Boska.

Podle obnovených pravidel ADMA čl. 9 je „Sdružení Panny Marie Pomocnice bytostně spojeno se svatyní v Turíně na Valdoku“ a má zde své sídlo. Čl. 2 popisuje povahu a účel sdružení - podle právního řádu platného v jednotlivých státech, může SPMP dosáhnout civilního právního uznání, ale nepatří k politickým stranám ani ke skupinám, které sledují účely zisku. Věříme, že rok 2020 nebude poznamenán jen koronavirovou pandemií, ale také bude rokem oficiálního vzniku Sdružení Panny Marie Pomocnice v Havířově. Ať nás Panna Maria vede a chrání i nadále.

Jindřich Honěk, ACS

OZVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1, HAVÍŘOV-MĚSTO

TEL. 596 810 145

VYŠLO: 30.9.2020